

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.7/2025/9.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. május 16. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A csoportosan hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2024. december 11. napján kihirdetett 43.Kb.136/2023/42. számú ítéletét megváltoztatja.

terhelt1 I. rendű vádlott terhére rótt a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette tekintetében a folytatólagos elkövetésre vonatkozó utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét terhelt1 I. rendű és terhelt2 II. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2024. december 11. napján kihirdetett 43.Kb.136/2023/42. számú ítéletével Terhelt1 bv. zászlós I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében [Btk. 301. § (1) bekezdés]. Ezért őt 300 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre, valamint 2 évi, a soron következő fizetési fokozatba előresorolásra előírt várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetésre ítélte, továbbá a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A bíróság Terhelt2 bv. törzsőrmester II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki szolgálatban köteleességszegés büntetében [Btk. 438. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont]. Ezért őt 200 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre, valamint 1 évi, a soron következő fizetési fokozatba előresorolásra előírt várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetésre ítélte, továbbá a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A bíróság Terhelt3 bv. törzsőrmester III. rendű

vádlottat az ellene bűnsegédként és csoportosan elkövetett hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette [Btk. 301. § (1) és (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette. A bíróság rendelkezett továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben a katonai ügyész terhelt1 I. rendű, terhelt2 II. rendű és Terhelt3 büntetés-végrehajtási törzsőrmester III. rendű vádlottak terhére, a vádirat szerinti bűncselekmény megállapítása, I. rendű vádlottal szemben próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása, a II. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételszámának emelése, III. rendű vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. terhelt1 I. rendű és terhelt2 II. rendű vádlottak és védőjük elsődlegesen felmentésért, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítése végett fellebbeztek.

[3] Az ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a lefolytatott bizonyítási eljárás során a történeti tényállás megállapítása szempontjából releváns bizonyítékokat teljeskörűen felderítette, hiánytalanul feltárta a vádlottakat terhelő és mentő körülményeket is, ítélete ily módon mentes a Be. 592.§ (1) bekezdésében meghatározott megalapozatlansági okoktól, ezért másodfokú felülbírálatra alkalmas, ugyanakkor a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan. Az elsőfokú katonai tanács ugyanis Terhelt2 bv. törzsőrmester II. rendű és Terhelt3 bv. törzsőrmester III. rendű vádlottak cselekvőségének értékelése körében a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, mely ezen vádlottak esetében a bűnösség körében helytelen minősítésre, illetve felmentésre, míg Terhelt1 bv. zászlós I. rendű vádlott cselekménye helytelen minősítésére vezetett. Az elsőfokú ügyészség álláspontja szerint a bántalmazás vonatkozásában tehát Terhelt3 bv. törzsőrmester III. rendű vádlott jelenléten alapuló szándékerősítő részesi cselekménye is megállapítható.

[4] A fentiek alapján az ügyész azt indítványozta, hogy a Be.593.§-ának (1) bekezdés a) és c) pontja, továbbá 606.§ (2) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét változtassa meg, és Terhelt1 bv. zászlós I. rendű, Terhelt2 bv. törzsőrmester II. rendű és Terhelt3 bv. törzsőrmester III. rendű vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 301.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatalos eljárásban csoportosan elkövetett bántalmazás büntetében, melyet Terhelt2 bv. törzsőrmester II. rendű és Terhelt3 bv. törzsőrmester III. rendű vádlott bűnsegédként követett el. A bűnösség megállapítására tekintettel Terhelt1 bv. zászlós I. rendű vádlottat pénzbüntetés kiszabása helyett a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontja alkalmazásával a Btk. 35. § (1) bekezdése és 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján ítélje börtön fokozatú szabadságvesztésre, melynek a végrehajtását a Btk. 85.§ (1)-(2) bekezdése alapján próbaidőre függessze fel, továbbá ítéletében rögzítse, hogy a Btk. 38.§ (1) bekezdése és (2) bekezdésének a) pontja alapján a szabadságvesztés végrehajtása esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá kötelezze bűnügyi költség viselésére. Terhelt2 bv. törzsőrmester II. rendű vádlott esetében súlyosabb, magasabb napi tételszámú pénzbüntetést szabjon ki, továbbá kötelezze bűnügyi költség viselésére, míg Terhelt3 bv. törzsőrmester III. rendű vádlottat a Btk. 82. § (4) bekezdése alkalmazásával a Btk. 50.§ (1) és (3) bekezdése alapján ítélje pénzbüntetésre és kötelezze bűnügyi költség viselésére. Egyebekben hagyja helyben az elsőfokú ítéletet.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.14/2025/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést Terhelt³ büntetés-végrehajtási törzsőrmester III. rendű vádlott vonatkozásában a Be. 587. § (1) bekezdése alapján visszavonta, míg Terhelt¹ büntetés-végrehajtási I. rendű és Terhelt² büntetés-végrehajtási törzsőrmester II. rendű vádlottak tekintetében módosított tartalommal, kizárólag a kiszabott büntetés súlyosítása, a pénzbüntetés egy napi tétele összegének felemelése érdekében tartotta fenn. A védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a másodfokú felülbírálat az I. és II. rendű vádlottak vonatkozásában a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű. Álláspontja szerint a megfelelő tanácsösszetételben eljáró elsőfokú katonai tanács eljárása perrendszerű volt, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút, illetőleg relatív hatályú eljárási szabálysértést a bíróság nem vétett. A bíróság az ítélet meghozatalát követően azonban megsértette az eljárási szabályokat azzal, hogy írásba foglalt ügydöntő határozatát tanúl sértett részére nem kézbesítette. Erre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be. 596. § (1) bekezdésének a) pontja alapján az elsőfokú ítéletet kézbesítse tanúl sértett részére. Az elsőfokú katonai tanács ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, beszerzett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amely a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálásához szükséges volt. A katonai tanács a törvényes keretek között lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a bizonyítékok okszerű és az iratok tartalmának megegyező értékelésével hibátlan és teljes történeti tényállást állapított meg, mely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ekként felülbírálatra alkalmas és a másodfokú eljárás során irányadó. A katonai tanács indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett. Valamennyi, a tárgyalás anyagává tett bizonyítékot az iratok tartalmának megfelelően ismertette, majd azokat egyenként és összességében is értékelte. Számot adott arról, hogy tanúl sértett ellentmondásos vallomásai közül miért a 2021. január 5. napján tartott meghallgatásán előadottakat fogadta el ítéleti tényállása alapjául, egyúttal kitért arra is, hogy az objektív bizonyítéknak minősülő kamerafelvétel miként és mennyiben cáfolta a bűnösségüket tagadó terhelt² vallomását. Mérlegelő tevékenysége során nem kifogásolható módon jutott a bíróság arra a végkövetkeztetésre, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem bizonyítható kétséget kizáróan, hogy II. és III. rendű vádlottak látták a taticán keresztül történő pofonütést, sem pedig az, hogy III. rendű vádlott észlelte-e, hogy a zárkában tanúl sértett orrát I. rendű vádlott megcsavarta. A bizonyíték-értékelési elsőbírói tevékenység a formál logika szabályainak megfelel, iratellenes megállapítást és téves ténybeli következtetést nem tartalmaz. I. és II. rendű vádlottak felmentésére csupán eltérő tényállás mellett lenne lehetőség, amelynek megállapítására – mivel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott – a tényálláshoz kötöttségre, és a felülmérlegelés tilalmára tekintettel, a fellebbviteli eljárásban nem kerülhet sor. Az elsőfokú katonai tanács a megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést terhelt¹ I. rendű és terhelt² II. rendű vádlottak bűnösségére, és a bűncselekmények minősítése is törvényes azzal, hogy az I. rendű vádlott terhén megállapított hivatali bűncselekmény minősítéséből a folytatólagos elkövetésre utalást mellőzni kell. Az elsőfokú katonai tanács álláspontjával szemben a cselekményeket érintően nincs szó térbeli elkülönültségről, mindkét cselekmény a 6. számú fegyelmi elkülönítő zárkában történt, a mindösszesen 1 perc különbséggel megvalósított bántalmazó cselekmények azonos körletfelügyelői tevékenység során, egységes elhatározásból (a fogvatartott verbális szidalmazásának megtorlása) fakadtak, így I. rendű vádlott cselekménye természetes egységként értékelendő.

[6] Kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács a büntetés kiszabása során helyesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a szolgálati helyükön, őrszolgálatuk teljesítése közben megvalósított büntettek miatt I. és II. rendű vádlottakkal szemben a Btk. 79. §-ában meghatározott speciális és generális büntetési célok pénzbüntetés és – mivel a katonáknak az előresorolást hosszabb várakozási idő eltöltésével kell kiérdemelniük – várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetés együttes kiszabásával érhető el. A büntetés kiszabási körülmények annyiban szorulnak pontosításra, hogy az I. rendű vádlott terhére a folyatóság helyett a kitartó szándékú elkövetést kell súlyosító tényezőként figyelembe venni. A katonai tanács a bűncselekmények tárgyi súlyához mérten a felülbírálattal érintett vádlottak tekintetében helyesen állapította meg a pénzbüntetés napi tételeinek számát, ugyanakkor tévedett az egy napi tétel összegének meghatározásakor. terhelt1 I. rendű vádlott havi jövedelme közel 500.000 forint, és bár havi 82.000 forint hitelt törleszt, eltartásra szoruló hozzátartozója nincs. Míg terhelt2 II. rendű vádlott havi illetménye 450.000 forint, jelentős értékű ingóvagyonnal is rendelkezik, 28.000 forint hitel törlesztése mellett eltartottáról szintúgy nem gondoskodik. Mindezek alapján a törvényi minimum közelében megállapított napi tételösszeg nem tükrözi megfelelően a vádlottak egyéni teherbíró-képességét, ezért annak lényeges felemelése indokolt a fellebbviteli eljárásban. A Btk. 140. §-ában szereplő katonai mellékbüntetés tartama törvényes és kellően individualizált, annak mérséklésére a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség látott törvényes lehetőséget. Az elsőfokú ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó – a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésről és a bűnügyi költségről szóló – rendelkezéseit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség törvényesnek tartotta.

[7] A leírtak alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 43.Kb.136/2023/42. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a terhelt1 I. rendű vádlott terhén megállapított bűncselekmény tekintetében mellőzze a folyatóságos elkövetésre utalást, a terhelt1 I. rendű és terhelt2 II. rendű vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetést az egy napi tétel összegének felemelésével súlyosítsa. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[8] Az I. és II. rendű vádlottak védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített, kiegészített, illetve eltérő tényállás alapján bírálja felül, és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg, mivel álláspontja szerint az I. és II. rendű vádlott felmentésének van helye bűncselekmény hiányában. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva az I. rendű vádlottat az ellene hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette [Btk. 301. § (1) bekezdés], a II. rendű vádlottat az ellene szolgálatban kötelességszegés büntette [Btk. 438. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól mentse fel.

[9] A vallomások értékelésével kapcsolatban utalt a védő arra, hogy az ügyben vádlottként, illetve tanúként szereplő személyek vallomását esetenként fokozott körültekintéssel kellett értékelni, hiszen ezek a személyek érdekeltek lehetnek abban, hogy olyan vallomást tegyenek, amely előnyös lehet saját maguknak, mert kizárja vagy csökkenti a büntetőjogi felelősség megállapításának lehetőségét. Ezért – álláspontja szerint – akár a vádlottak, akár a tanúk vallomását, illetve vallomás részletét akkor lehetett hitelt érdemlő

bizonyítékként elfogadni, ha azt más adat is alátámasztotta, vagy olyan tényeket tartalmazott, amelyekről a vallomást tevő személyek csak közvetlen tapasztalás útján szerezhettek tudomást. Büntetőjogi felelősség megállapítására pedig kizárólag akkor kerülhet sor, ha a rendelkezésre álló bizonyítékokból kétséget kizáró következtetés vonható az adott vádlott vagy vádlottak cselekvőségére.

[10] A védő érvelése szerint a fogda 6.ávi felvételei alapján az kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy 14 óra 05 perc 33 másodperckor a zárkaajtó betekintő nyílásán keresztül benyúló kar egy pofont ad a fogvatartott bal arcfelére. Miután pedig más bizonyítékok a pofon-ütés tényét nem erősítik meg, azt objektív bizonyíték nem támasztja alá, a bíróságnak a kétséget az adott vádlott javára kell értékelnie. Terhelt2 bv. törzsőrmester II. rendű vádlott vonatkozásában pusztán az ítélet [31] pontjában hivatkozott fogda 6.ávi felvétel tekinthető objektív bizonyítéknak. És bár az első fokon eljáró bíróság az ítélet 10. és 11 oldalán részletesen elemezte a 2020. december 24. napján 14 óra 01 perc 59 másodperc és 2020. december 24. napján 14 óra 07 perc 29 másodperc közötti időben a bv1 B/2. épület fegyelmi körletének 6. számú fegyelmi elkülönítő zárkájában rögzített felvételt, ezen elemzés alkalmával a II. r. terhelt cselekvőségét nem részletezte, így az ítélet indokolása nem alkalmas arra, hogy számot adjon arról, mely bizonyíték alapján jutott a bíróság arra a következtetésre, miszerint Terhelt2 bv. törzsőrmester látta, amint 14 óra 06 perc 21 másodperckor Terhelt1 bv. zászlós I. rendű vádlott a jobb kezével megcsavarta tanúl fogvatartott sértett orrát azért, hogy neki fájdalmat okozzon, emberi méltóságában megsértse. A védelem álláspontja szerint tévesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor, amikor azt állapította meg, hogy Terhelt1 bv. zászlós I. rendű vádlott mind a 14 óra 05 perc 33 másodperckor (pofonütés), mind a 14 óra 06 perc 21 másodperckor (orrcsavarás) hivatali bűncselekmény törvényi tényállását kimerítő módon bántalmazta tanúl fogvatartott sértettet, illetve teljességgel téves álláspontra helyezkedett a bíróság akkor, amikor úgy állapította meg a tényállást, miszerint Terhelt2 bv. törzsőrmester látta, amint 14 óra 06 perc 21 másodperckor Terhelt1 bv. zászlós I. rendű vádlott a jobb kezével megcsavarta tanúl fogvatartott sértett orrát azért, hogy neki fájdalmat okozzon, emberi méltóságában megsértse. Terhelt1 bv. zászlós I. rendű vádlott cselekvősége okán a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg, hogy tanúl fogvatartott sértett testére irányuló közvetlen ráhatással egyrészt megütötte, illetve a sértett orrát megcsavarta volna, így nyilvánvalóan a becsület csorbítására alkalmas cselekményt sem követett el.

[11] Egyetértett ugyanakkor a védő az elsőfokú bíróság azon észrevételével, hogy tanúl fogvatartottal szemben a fegyelmi lap kiállítására sort kellett volna keríteni. A bizonyítékok értékelése során, – a védő álláspontja szerint –, az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, a bizonyítékok okszerűtlen, a logika szabályaival ellentétes mérlegelésével állapította meg a tényállást, az általa feltártakból pedig helytelen jogi következtetésekre jutott. A ténybeli következtetés eredménye pedig csakis akkor lehet megalapozott, ha annak alapját valóban kétségtelenül bizonyított tények képezik, a logikai következtetés elemeinek tényekkel alátámasztottnak kell lennie, amit spekulatív jellegű következtetések nem helyettesíthetnek. A védelem érvelése szerint, végkövetkeztetésére a bíróság csak az alapelvek figyelmen kívül hagyásával, csak az előre felállított „bűnösség vélelméhez” igazított „mérlegelő tevékenységgel” és helytelen következtetések sorával juthatott el.

[12] Az ügyészi fellebbezés visszavonására figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa Terhelt3 bv. törzsőrmester III. rendű vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatát mellőzte, a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa pedig megállapította, hogy az ítélet ezen vádlott tekintetében 2025. február 06. napján jogerőre emelkedett.

[13] A másodfokú nyilvános ülésen – melyen a fellebbviteli főügyészség az előzetes bejelentése alapján nem képviseltette magát – az I. rendű és a II. rendű vádlottak védője a perbeszédében a fellebbezés írásbeli indoklásában előadottakat fenntartotta, azokat megismételni nem kívánta. A fellebbezésben rögzítettek lényegét kiemelve hangsúlyozta, hogy az elsőfokú katonai tanács tényből tényre helytelenül következtetett, így az általa megállapított tényállás megalapozatlan, továbbá az ítélet indokolása sem helytálló, az gyakorlatilag a sértett egymásnak ellentmondó vallomásait elfogadva egy megalapozatlan tényálláson alapul. Utalt arra, hogy tisztában van azzal, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége csak szűk körben támadható, jelen ügyben nem is a bíróság mérlegelő tevékenységét kívánja támadni, azonban hangsúlyozta, hogy a sértett I. rendű vádlott általi pofonütését sem a sértetti vallomás, sem pedig a kamerafelvétel nem támasztja alá, mint ahogyan a sértett orrának megcsavarását sem, ilyen mozdulat a felvételen nem volt látható. Értetlenségét fejezte ki, hogy a törvényszék ennek ellenére – bár a vádirati tényállástól eltérő minősítésű cselekményben - megállapította mind az I. rendű, mind pedig a II. rendű vádlott bűnösségét. Kifogásolta, hogy a törvényszék katonai tanácsa nem indokolta meg kellő részletességgel, hogy mely okból állapította meg a II. rendű vádlott bűnösségét, miszerint annak ellenére nem tett eleget jelentési kötelezettségének, hogy látta, amint az I. rendű vádlott a sértett orrát megcsavarja. Kiemelte, hogy mind az I. rendű, mind pedig a II. rendű vádlott és a hozzájuk hasonló büntetés-végrehajtásban dolgozó személyek szolgálatára szükség van, az ilyen kollégákat megbecsülni és a szolgálatban megtartani kellene.

[14] Terhelt2 bv. törzsőrmester II. rendű vádlott az utolsó szó jogán – ártatlanságát hangsúlyozva - megismételte azon álláspontját, hogy az elsőfokú ítélet fikciókon alapul, a sértett bántalmazása nem történt meg az ítéletben írt módon. Lehetségesnek tartotta, hogy hibáztak és nem volt a magatartásuk elég egyértelmű a kamerafelvételek alapján, azonban vitatta, hogy a sértett orrát megcsavarta volna az I. rendű vádlott, illetőleg hangsúlyozta, hogy ő maga a fizikai bántalmazást nem is láthatta.

[15] Az I. rendű és II. rendű vádlott, valamint védőjük, továbbá az ügyészség által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla katonai tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján – a Be. 590. § (9) bekezdésében írtakra figyelemmel csak a fellebbezéssel érintett I. rendű és II. rendű vádlott tekintetében – teljes körűen felülbírált.

[16] A teljes körű felülbírálatra tekintettel a másodfokú katonai tanács vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a tényállásból levont jogi következtetések helyességét, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény

minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[17] Az ítéltábla katonai tanácsa a felülvizsgálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, eljárási szabálysértésre, ezen belül hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak.

[18] A felülvizsgálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával tartotta meg. Az előkészítő ülésen a vádlottak felé intézett figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak és mindenben megfeleltek a törvényi előírásoknak. Az előkészítő ülésen a vádlottak a bűnösségüket a vádirat szerinti cselekményben nem ismerték el, vallomást nem tettek, és a tárgyaláshoz való jogukról nem mondtak le. Ezért, valamint azért, mert a vádlottak védője tanú2 bv. alezredes tanúkénti kihallgatásra irányuló bizonyítási indítványt terjesztett elő, mely bizonyítási indítványnak a törvényszék helyt adott és a Be. 503. § (1) bekezdése alapján a vádról tárgyaláson határozott.

[19] Az eltérő tényállás megállapítására irányuló, és ennek folytán az I. rendű és II. rendű vádlottak felmentésére irányuló fellebbezés nem alapos.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg és rögzítette az ítélet [9]-[13] bekezdéséig. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást maradéktalanul lefolytatta, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének kifogástalanul eleget tett, az indítványozott tanú kihallgatásán túlmenően szemlét és bizonyítási kísértetet is foganatosított a büntetés-végrehajtási intézetben, illetőleg a tárgyalás anyagává tette a rendelkezésre álló kamerafelvételeket és egyéb okirati bizonyítékokat.

[21] Az I. rendű vádlott a nyomozás során szóban nem tett vallomást, azonban a bűncselekmény elkövetését tagadta. Írásbeli vallomásában arra hivatkozott, hogy a vádbeli napon történetekre nem emlékszik. Azt nem vitatta, hogy a vádbeli napon járt tanú elhelyezéséül szolgáló zárkában, azonban vele szemben jogszerű és szakszerű intézkedést foganatosított. Utalt arra, hogy a kamerafelvétel alapján nem azonosítható, hogy ki nyúlt be a sértett zárkája betekintő nyílásán, a kamerafelvétel pedig cáfolja, hogy megcsavarta volna a sértett orrát. Az I. rendű vádlott a tárgyaláson már nem élt vallomástételi jogával. A II. rendű vádlott ugyancsak arra hivatkozott a nyomozás során, hogy nem emlékszik minden részletre, csak arra, hogy a sértett üvöltözött, ezért az I. rendű vádlott a betekintő nyíláson keresztül utasította, hogy álljon a falhoz, majd mindketten bementek a zárkába, ő nem látta, hogy az I. rendű vádlott a sértettet megütötte volna, ő csak a sértettel szembeni intézkedés biztosítását végezte. Hangsúlyozta, hogy részükről nem történt bántalmazás.

[22] A törvényszék a tárgyaláson ismertette a vádlottak nyomozás során tett nyilatkozatait, majd kihallgatta tanú1 sértettet, illetőleg mivel a sértett több részletre már nem emlékezett, a korábbi vallomásait felolvasással tette a bizonyítási eljárás részévé és az azok közötti ellentmondások feloldására törekedett. Ezen túlmenően – a sértett jelenlétében is – lejátszotta az iratok között elfekvő, a B/2. körlet 6. számú fegyelmi elkülönítő zárkájában történeteket rögzítő kamerafelvételt – melynek tartalmát egyebekben irathűen rögzítette a jegyzőkönyvben –, a védő bizonyítási indítványának eleget téve tanúként hallgatta ki tanú2 bv. alezredest, valamint mivel ezirányú indítványt nem terjesztettek elő, törvényesen mellőzte tanú4 bv. őrnagy tanú kihallgatását, illetőleg a nyomozás során tett vallomásának felolvasását.

[23] A törvényszék az ítélet [17]-[36] bekezdéséig terjedően vette számba, majd a [37]-[43] bekezdéséig terjedően értékelte az általa vizsgált releváns bizonyítékokat és ezek egyenkénti értékelése, illetőleg azok összevetése és mérlegelése alapján állapította meg az ítéleti tényállást, részben a vádtól eltérően. Ekörben a törvényi követelményeknek megfelelően rögzítette, hogy a vádlottak védekezésével szemben mely bizonyítékokat és mely részében tartott aggálytalannak, és azokat miért fogadta el a vádlotti védekezésekkel szemben. tanú1 sértett vallomását annyiban fogadta el, amennyiben más objektív bizonyítékok azt alátámasztották, különösen a megtekintett kamerafelvétel.

[24] Az ítéltábla katonai tanácsának álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége okszerű és logikus, az általa megállapított tényállás helyes, nem ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. A másodfokú katonai tanács teljes mértékben meggyőzőnek tartotta az ítélet [42] bekezdésében rögzített elsőbírói okfejtést, mely az I. rendű és II. rendű vádlottak vonatkozásában a vádirati tényállástól eltérő ítéleti tényállás megállapítását eredményezte.

[25] A törvényszék katonai tanácsa a megállapított tényekből további tényekre helyes következtetést vont le. Az ítéleti tényállás ebből következően megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla katonai tanácsa a felülbírálata alapjául elfogadta.

[26] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védő a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, az ügy előrevitelét szolgáló és az elsőfokú katonai tanács által vizsgált bizonyítékokon túli bizonyítékokra vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért a védőnek a valójában a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására és az I. rendű és II. rendű vádlottak felmentésére irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[27] A másodfokú katonai tanács hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[28] A másodfokú bíróság a törvényi rendelkezésekből következően nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amennyiben az ítélet egyébként megalapozott és új bizonyíték nem merült fel, mivel az a Be. 593. § (2) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalmába ütközne.

[29] Az ítéltábla álláspontja szerint a hivatkozott törvényi kötelezettségének a törvényszék katonai tanácsa maradéktalanul eleget tett, okszerűen következtetett a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére, a bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi fellebbezés nem vezethetett eredményre.

[30] Az elsőfokú katonai tanács az általa megállapított tényállás alapján helyesen minősítette a vádlottak bűncselekményét, az ítéltábla az ítélet [45]-[58] bekezdésében ekörben kifejtett jogi indokolással maradéktalanul egyetértett, annak megismétlését szükségtelennek tartja. A fellebbviteli katonai tanács a védői hivatkozásra tekintettel azonban utal arra, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a bántalmazás hivatalos eljárásban bűncselekmény elkövetési magatartása a tetteleg bántalmazás, ami más testének szándékos, jogellenes és céltudatos érintése, amely akkor minősülhet a 301. § szerint, ha a hivatalos személy „eljárása során” történik. Jelen esetben a rögzített és a felülbírálat alapjául is elfogadott, megalapozott tényállás alapján megállapítható, hogy az I. rendű vádlott a hivatali feladata teljesítésével összefüggő tevékenysége során pofozta meg tanúl sértettet, majd mivel az tisztetlen magatartást tanúsított vele szemben, megcsavarta az orrát. Ez a magatartása a tetteleges bántalmazás megállapíthatóságának törvényi kritériumait kimeríti, míg a II. rendű vádlott esetében mulasztásban megnyilvánuló cselekvősége – nevezetesen az, hogy ez utóbbi cselekményt (orrcsavarási) észlelve jelentési kötelezettségének sem nyomban, sem pedig utóbb nem tett eleget – a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntetnének megállapításának alapjául szolgál, figyelemmel arra, hogy a büntetőjogi értelemben katona II. rendű vádlott úgy szegte meg súlyosan az adott szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezést, hogy magatartása a szolgálatra jelentős hátrány veszélyével járt, hiszen cselekménye alkalmas volt arra, hogy Terhelt1 bv. zászlós I. rendű vádlott a szolgálata során megvalósított bűncselekmény miatt a felelősségre vonást elkerülje. A büntetőjogi felelősségének vizsgálatára ugyanis már csak tanúl fogvatartott parancsnoki meghallgatásán előadottakra tekintettel került sor.

[31] Az I. rendű vádlott terhére rótt hivatali bűncselekmény minősítése kapcsán a másodfokú katonai tanács – egyetértve a fellebbviteli főügyészszéggel – mellőzte a folytatólagos elkövetésre utalást, tekintettel arra, hogy jelen esetben az ítélet [49] bekezdésében rögzítettektől eltérően az I. rendű vádlott terhére rótt két cselekmény – azonos körletfelügyelői tevékenység során, egységes elhatározásból, a sértett agresszív fellépésének

megtorlásaként a sértett megpofozása a zárkaajtó betekintőnyílásán keresztül, illetve 1 perccel később az orrának megcsavarása – törvényi egységet alkot, ez pedig nem ad alapot a Btk. 6. § (2) bekezdése szerinti folytatólagosság megállapítására.

[32] A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos.

[33] A törvényszék katonai tanácsa a bűnösségi körülményeket hiánytalanul tárta fel és rögzítette az ítélet [64-66] bekezdésében, azzal, hogy I. rendű vádlott esetében a folytatólagos elkövetés mellőzése okán az súlyosító körülményként nem vehető figyelembe. Ezzel szemben azonban helyesen értékelte a törvényszék a vádlottak javára a terhükre fel nem róható és jelentősnek tekinthető időmúlást, valamint a sértetti közrehatást, provokatív magatartását. A másodfokú katonai tanács osztotta az ítélet [66 bekezdésében rögzített álláspontot, miszerint sem az I. rendű, sem pedig a II. rendű vádlott esetében nem értékelhető külön, hogy több alkalommal részesültek elismerésben, illetve hogy az I. rendű vádlott több alkalommal volt fenytve, figyelemmel arra, hogy összességében tekintve esetükben átlagos szolgálatteljesítés állapítható meg.

[34] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket értékelve tehát törvényesen járt el, amikor az I. rendű vádlottal szemben a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pontja és (3) bekezdése, míg a II. rendű vádlottal szemben a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése szerinti pénzbüntetést, valamint a Btk. 140. § (1.a) bekezdésében meghatározott várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetést szabott ki.

[35] A fellebbviteli katonai tanács álláspontja szerint a pénzbüntetés napi tétel száma a vádlottak terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyával, míg egy napi tétel összege a vádlottak jövedelmi viszonyaival arányban álló, míg a pénzbüntetés és a mellette kiszabott katonai mellékbüntetés elégségesnek tűnik ahhoz, hogy a vádlottakat a jövőben visszatartsa újabb bűncselekmény elkövetésétől, illetőleg alkalmas a generális prevenciós célok eléréséhez is.

[36] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek.

[37] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 43.Kb.136/2023/42. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.7/2025/9. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 bv. zászlós I. rendű és Terhelt2 bv. törzsőrmester II. rendű vádlott vonatkozásában 2025. május 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. május 16.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

..